

ROMÂNIA
TRIBUNALUL SIBIU
Cabinetul Președintelui
Operator de date cu caracter personal înregistrat sub numărul 5264

SIBIU 550324, str. Ocnei nr. 33, Telefon: +40-269-217104, Email: tribunalul.sibiu@just.ro

NR: 9812
DATA: 25/04/2024
COD: D21A

Nr. 3/22.04.2024

Către,
CONSILIUL JUDEȚEAN SIBIU
MONITORUL OFICIAL AL JUDEȚULUI SIBIU

În conformitate cu dispozițiile art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare,

Vă transmitem alăturat, sentința nr. 84/2024 a Tribunalului Sibiu, pronunțată în dosarul nr. 1665/85/2023, în vederea publicării în Monitorul Oficial al Județului Sibiu.

Persoana în măsură să ofere relații suplimentare este d-na Cornelia Elena Prundaru, expert în cadrul Biroului de Informare și Relații Publice.

PREȘEDINTELE TRIBUNALULUI SIBIU,
Judecător **ELENA DUMBRĂVEAN**

R O M Â N I A

TRIBUNALUL SIBIU
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINTA Nr. 84/2024
Ședința publică de la 28 Februarie 2024
Completul compus din:
PREȘEDINTE :..
Grefier : ...

Pe rol judecarea cauzei Contencios administrativ și fiscal privind pe reclamant PREFECTUL JUDEȚULUI SIBIU și pe pârât CONSILIUL LOCAL AL COMUNEI ROȘIA, având ca obiect anulare act administrativ

Dezbaterile în fond și concluziile părților prezente au fost consemnate în încheierea de ședință din 13.02.2024, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, în temeiul art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă, a amânat pronunțarea pentru 28.02.2024

INSTANȚA

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin acțiunea în contencios administrativ și fiscală înregistrată la Tribunalul Sibiu la data de 07.07.2023 sub nr xxx , reclamantul PREFECTUL JUDEȚULUI SIBIU a solicitat în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL LOCAL AL COMUNEI ROȘIA, ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună anularea HCL nr. 89 din 20.12.2022 adoptată de către Consiliul Local al Comunei ROSIA..

În motivare s-a aratat ca în baza atribuțiilor de verificare a legalității actelor administrative ale Consiliului Local, conform prevederilor art. 255 coroborate cu prevederile art. 252 alin. (1), lit. c) și art. 249 alin. (4) din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, Prefectul - Județului Sibiu a constatat nelegalitatea Hotărârii Consiliului Local al comunei Rosia nr. 89 din 20.12.2022 privind acordarea unor facilități personalului angajat în cadrul UAT comuna Rosia județul Sibiu.

S-a mai aratat ca HCL nr. 89/2022 a fost adoptată de către Consiliul Local al Comunei Rosia cu încălcarea prevederilor art.138 alin. (4) și (5) din Constituție, art. 14 alin. (2)'- (4) din Legea nr.273/2006 privind finanțele publice locale, a prevederilor H.G nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice, a prevederilor art. 129 alin.(3) lit. c) din O.U.G. nr. 57/2019, coroborate cu prevederile art. 11 din Legea - cadru nr. 153/2017, a prevederilor art. 80, art. 81, art. 82 din Legea nr. 24/2000, privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, cu modificări și republicări; art. 194 și următoarele Cod procedură civilă; art. 1 alin. (8), art. 11 alin.(3) din Legea contenciosului administrativ nr, 554/2004, pentru motivele pe care le vom prezenta în continuare.

În fapt, prin Hotărârea nr. 89/2022 Consiliul Local al Comunei Rosia a aprobat acordarea unor facilități personalului contractual și funcționarilor publici, angajați în cadrul aparatului de specialitate al primarului comunei Rosia , reprezentând decontarea cheltuielilor de transport de la domiciliu/reședință la serviciu și retur, din bugetul de venituri și cheltuieli al Comunei Rosia , județul Sibiu.

Temeiurile juridice invocate în preambul pentru acordarea acestor facilități au fost întemeiate pe autonomia locală, și normele de tehnică legislativă. De asemenea, în preambulul hotărârii s-a arătat că, la adoptare s-a avut în vedere următoarea documentație:

- referatul de aprobare nr 93 din 14.12.2022 al Primarului Comunei Rosia
- raportul de specialitate al sefului biroului financiar achizitii publice nr 93 din 14.12.2022
- raport de avizare al secretarului general al comunei 93/14.12.2022
- avizul Comisiei de buget finante, servicii publice, administrarea domeniului public privat
- punctul de vedere nr. 919 din 02.04.2021 al Curții de Conturi a României;

În concret, în referatul de aprobare al primarului, în raportul de specialitate al sefului biroului financiar achizitii publice și în avizul Comisiei de buget finante, servicii publice, administrarea domeniului public privat s-a arătat că: „, necesitatea identificării unor măsuri concrete de încurajare a persoanelor pregătite profesional din afara ariei teritoriale a comunei Rosia de a încheia raporturi de munca și servicii, în contextul în care nu există dorința manifestată în concret ca personalul bine pregătit profesional să participe la concursuri de angajare care au fost organizate până în prezent, unul din motive fiind și salariul slab raportat la volumul de munca, justifică acordarea facilităților.”.

În cuprinsul acestor documente s-a mai arătat că, au fost avute în vedere dispozițiile art. 129 alin.(12) din OUG nr. 57/2019, potrivit cărora una din atribuțiile consiliului local o constituie acordarea unor sporuri și altor facilități, potrivit legii, personalului angajat în cadrul aparatului de specialitate al primarului și serviciilor publice de interes local.

Sub același aspect, s-a mai arătat că, în calitate de autoritate deliberativă, consiliul local este investit cu drepturile decurgând din principiul autonomiei locale și chiar dacă textul de lege face referire doar la acordarea unor facilități potrivit legii, această dispoziție nu presupune ca un alt act normativ să prevadă neapărat posibilitatea acordării lor, deoarece o astfel de interpretare ar duce la negarea însăși a dreptului la autonomie locală.

Din analiza tuturor articolelor HCL nr. 89/2022, rezultă că:

- s-au aprobat facilități pentru funcționarii publici și pentru personalul contractual din cadrul UAT Comuna Rosia ;
- facilitățile vizează decontarea de la bugetul local a cheltuielilor de transport de la domiciliu/reședință la serviciu și retur pentru persoanele care sunt domiciliuate pe raza altor localități din afara ariei teritoriale a comunei Rosia;
- nu rezultă sursa de finanțare pentru aceste cheltuieli, nu rezultă dacă în bugetul local s-a prevăzut decontarea acestor cheltuieli;

Reclamanta a mai arătat că adoptarea hotărârii mai sus amintite s-a făcut cu încălcarea prevederilor legale în vigoare, referitoare la administrarea, angajarea, utilizarea fondurilor publice, a responsabilităților instituției publice implicată în procesul bugetar.

Astfel, sub un prim aspect, s-au încălcat prevederile legale privind aprobarea, decontarea și existența surselor de finanțare. Sub al doilea aspect, nu există prevederi legale pentru aceste decontări, așa cum vom arăta în cele ce urmează.

Așadar, sub un prim aspect, avem în vedere următoarele:

Art. 138 alin.(4) din Constituție prevede:

Bugetele locale se elaborează, se aprobă și se execută în condițiile legii, iar alin.5 reglementează, în mod expres, că: Nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare.

Prin urmare, faptul că, bugetele locale se aprobă conform legii și că, orice cheltuială bugetară trebuie angajată numai dacă are prevederi bugetare și surse de finanțare, reprezintă garanție de nivel constituțional.

La rândul său art. 14 alin. (2) - (4) din Legea nr.273/2006, privind finanțele publice locale, reglementează imperativ următoarele: cheltuielile bugetare au destinație precisă și limitată și sunt determinate de autorizările conținute în legi speciale și în legile bugetare anuale; nici o cheltuială nu poate fi înscrisă în bugetele prevăzute la art 1 alin. (2) și nici nu

poate fi angajată și efectuată din aceste bugete, dacă nu există baza legală pentru respectiva cheltuială și nici o cheltuială din fonduri publice nu poate fi angajată, ordonanțată și plătită, dacă nu este aprobată potrivit legii și dacă nu are prevederi bugetare și surse de finanțare.

Prin raportare la prevederile legale anterior menționate, rezultă că, aprobarea și decontarea acestor cheltuieli, este supusă unei duble condiționări, respectiv să fie prevăzute în bugete și să existe surse de finanțare.

Prin urmare, la data adoptării HCL nr. 89/2022 aceste cheltuieli nu au fost prevăzute în buget și nu au avut surse de finanțare, motiv pentru care consideră că, hotărârea atacată a încălcat prevederile art. 138 alin.4 din Constituție și prevederile art. 14 alin. (2) - (4) din Legea nr.273/2006, privind finanțele publice locale.

Sub același aspect consideră că, susținerile consiliului local conform cărora, principiul autonomiei locale, permite acordarea acestor facilități, deși nu sunt prevăzute de lege, sunt greșite, pentru următoarele argumente.

Este real că, în activitatea lor, autoritățile administrative au posibilitatea să aprecieze ce măsură/facilitate vor lua, când vor lua o anumită măsură/facilitate și care sunt mijloacele pe baza cărora o vor duce la îndeplinire. Recunoașterea acestui drept de apreciere are ca scop valorificarea atribuțiilor acestora și în același timp, aplicarea legii în raport de condițiile concrete. Însă niciodată, autoritățile administrative nu vor putea decide împotriva prevederilor legii.

Totodată, nu se contestă faptul că, autoritățile locale au într-adevăr libertatea de a decide asupra acordării de sporuri sau facilități personalului angajat în cadrul aparatului de specialitate al primarului și serviciilor publice de interes local, însă numai în limitele legii, iar atunci când se depășesc aceste limite suntem în prezența unui exces de putere.

De asemenea, consideră că, HCL nr. 89/2022 contravine total prevederilor legale. Astfel, art. 129 alin. 12 din Codul administrativ prevede:

„Consiliul local hotărăște acordarea unor sporuri și a altor facilități, potrivit legii personalului angajat în cadrul aparatului de specialitate al primarului și serviciilor publice de interes local”.

Prin urmare, din aceste prevederi legale rezultă limitele autonomiei locale în baza căreia este posibilă acordarea facilităților și anume acordarea facilităților este condiționată de respectarea legii, deoarece dreptul consiliului local, reglementat prin art. 129 alin. 12 din OUG nr. 57/2019 de a decide în acest domeniu este recunoscut numai dacă acordarea unor sporuri și a altor facilități, se realizează potrivit legii.

Consideră că, în absența prevederilor bugetare și a surselor de finanțare, consiliul local nu se poate prevala de principiul autonomiei locale pentru a justifica încălcarea dispozițiilor constituționale și legilor în vigoare în acest domeniu. Aceasta deoarece, autonomia locală nu poate fi interpretată ca reprezentând suveranitate și independență, iar colectivitățile locale nu sunt în afara statului și nu sunt independente față de stat, care continuă să își exercite în mod deplin suveranitatea și asupra colectivităților teritoriale locale.

În mod judicios, Curtea Constituțională a afirmat constant faptul că, acest principiu al autonomiei locale nu presupune o totală independență și o competență exclusivă a autorităților publice din unitățile administrativ-teritoriale, care sunt în continuare obligate să se supună reglementărilor generale, valabile pe întreg teritoriul țării și dispozițiilor legale adoptate, întrucât cadrul legal este general obligatoriu.

Consideră că, sub același aspect, sunt relevante și dispozițiile din Legea nr. 24/2000, privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, "potrivit cărora consiliile locale adoptă hotărâri care trebuie să fie conforme legii.

Din această perspectivă legală, Capitolul IX din Legea nr. 24/2000, referitor la Norme cu privire la actele normative adoptate de autoritățile administrației publice locale, prevede:

„Obiectul de reglementare:

Art 80. - Actele normative ale autorităților administrației publice locale se adoptă ori se emit pentru reglementarea unor activități de interes local, în limitele stabilite prin Constituție și prin lege și numai în domeniile în care acestea au atribuții legale.

Subordonarea față de actele de nivel superior

Art. 81... (2) Reglementările cuprinse în hotărârile consiliilor locale...nu pot contraveni Constituției României și reglementărilor din actele normative de nivel superior.

Temeiul legal

Art. 82 - în formula introductivă a proiectului de act normativ adoptat sau emis de autoritățile administrației publice locale se menționează, pe lângă temeiurile juridice, prevăzute la art 42 alin. (4), și temeiul legal din Legea administrației publice locale (Codul administrativ s.n)

Sub același aspect, conform dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000 actele administrative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte.

Aplicând la HCL nr. 89/2022 aceste prevederi legale, consideră că, actele administrative ale autorităților administrației publice locale se adoptă pentru reglementarea unor activități de interes local, în limitele stabilite prin Constituție și prin lege și numai în domeniile în care acestea au atribuții legale, iar la elaborarea proiectelor de hotărâri se va avea în vedere caracterul lor de acte subordonate legilor, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului și altor acte de nivel superior. Reglementările cuprinse în hotărârile consiliilor locale nu pot contraveni Constituției României și reglementărilor din actele normative de nivel superior.

În consecință, autoritățile publice administrative pot acționa numai în temeiul și în vederea executării legii și pot exercita numai acele atribuții care sunt date expres în sarcina lor prin Constituție sau prin lege.

În același sens sunt și prevederile art. 3-4 din Carta Europeană a autonomiei locale, ratificată prin Legea nr. 199/1997, care statuează că:

„Prin autonomie locală se înțelege dreptul și capacitatea efectivă ale autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în cadrul legii în nume propriu și în interesul populației locale, o parte importantă a treburilor publice...

Competențele de bază ale autorităților administrației publice locale sunt prevăzute de Constituție sau de lege...Autorităților administrației publice locale le este recunoscută, în cadrul legii, capacitatea deplină de a-și exercita inițiativa în toate domeniile ce nu sunt excluse din cadrul competențelor lor sau care nu sunt atribuite unei alte. autorități...

Așadar, autonomia locală se poate exercita numai în conformitate cu prevederile legale, inclusiv în ceea ce privește acordarea din bugetul local a facilităților de decontare a cheltuielilor de transport de la domiciliu/reședință la serviciu și retur pentru persoanele din afara ariei teritoriale a comunei Arpașu de Jos.

Sub cel de-al doilea aspect, consideră că, atâta vreme cât decontarea cheltuielilor de transport de la domiciliu/reședință la serviciu și retur nu este reglementată prin lege, consiliul local nu poate deveni legiuitor și nu se poate prevala de principiul autonomiei locale pentru a justifica acordarea unor sume neprevăzute de lege, deoarece unde legea nu prevede, nici personal nu putem adăuga prevederi, pe cale de interpretare.

Sub acest aspect, baza legală a decontării cheltuielilor de deplasare a personalului instituțiilor și autorităților publice o constituie H.G nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în alta localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului.

Astfel, art. 1 - 3 din H.G. nr. 714/2018 prevede:

„Drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare și subordonare, pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului, se stabilesc potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre, cu excepția cazurilor când prin lege se prevede altfel. (2) Cheltuielile de transport pentru personalul din sectorul de apărare națională, ordine publică și securitate națională, delegat, detașat sau care se deplasează în interesul serviciului, se reglementează prin acte normative specifice.

În funcție de evoluția indicelui prețurilor de consum, în cazul în care rezultă o modificare mai mare de 10% a acestuia, Ministerul Finanțelor Publice poate actualiza

cuantumul indemnizației de deplasare, indemnizației de detașare și al alocației de cazare, prevăzute de prezenta hotărâre. (2) Actualizările prevăzute la a(in. (1)șe aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Aplicarea prevederilor prezentei hotărâri se realizează cu încadrarea în fondurile prevăzute cu această destinație în bugetele autorităților și instituțiilor publice, aprobate în condițiile legii. (2) Pentru punerea în aplicare a prevederilor prezentei hotărâri, ordonatorii principali de credite pot emite norme metodologice proprii*'. ,.

Aplicând aceste prevederi la situația de fapt concretă, se constată că, legea nu prevede decontarea transportului de la domiciliu la serviciu și retur pentru funcționarii publici și pentru personalul contractual din cadrul unei autorități sau instituții publice, ci, decontarea este reglementată doar în cazul delegării, detașării sau deplasării în interes de serviciu,

În plus, trebuie precizat că, atunci când legiuitorul a apreciat că, trebuie să reglementeze drepturile de transport pentru personalul autorităților sau instituțiilor publice, a făcut-o în mod expres.

Așa a procedat, de exemplu, în cazul personalului instituțiilor de apărare, ordine publică și securitate națională, prin H.G. nr. 1198/2022 sau în cazul cadrelor didactice, prin H.G. nr. 569/2015, pentru care a reglementat decontarea cheltuielilor de transport de la domiciliu la serviciu și retur.

Prin urmare, pe cale de interpretare nu pot fi adăugate situații proprii la lege, așa încât, facilitatea constând în decontarea cheltuielilor de transport de la domiciliu la serviciu și retur pentru funcționarii publici și personalul contractual angajat în cadrul U.A.T. Rosia, adoptată prin HCL nr. 89/2022, este nelegală.

De asemenea, punctul de vedere exprimat de Curtea de Conturi a României nr. 919 din 2.04.2021, care a fost menționat în preambulul hotărârii, nu are semnificația invocată, deoarece această instituție a arătat că, potrivit art. 129 pct. 12 din OUG nr. 57/2019, intră în competența exclusivă a Consiliului Local să decidă asupra legalității și oportunității adoptării unei hotărâri în sensul acordării de facilități. Prin urmare, Curtea de Conturi nu a' exprimat un punct de vedere în sensul că, pot fi acordate aceste facilități în afara cadrului legal.

O dovada suplimentară a faptului că, acordarea acestor facilități nu este legală și atrage nelegalitatea HCL nr. 14/2023, rezultă și din împrejurarea că, în prezent există Legea nr. 177 din 22.06.2023, publicată în Monitorul oficial nr. 567 din 23.06.2023, pentru completarea Legii cadru nr. 153/2017, privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, care prevede introducerea unui articol pentru decontarea acestor cheltuieli, lege ce intră în vigoare începând cu 01.01.2024,

Legea are următorul cuprins:

„Art. 1 Legea nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.492 din 28 iunie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

3. La Capitolul II, Secțiunea 1, după articolul 11, se introduce un articol nou articolul 11 care va avea următorul cuprins:

Art.11 1 (1) Pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul familiei ocupaționale «Administrație» din aparatul propriu al primăriei și consiliilor locale din mediul rural, din instituțiile și serviciile publice de interes local din subordinea acestora, posibilitatea decontării contravalorii cheltuielilor de deplasare pentru transportul între localitatea în care angajații își au domiciliul și localitatea unde se afla locul de muncă al acestora se stabilește prin hotărâre a consiliului local.

(2) Stabilirea contravalorilor cheltuielilor de deplasare alin. (1) se realizează de către ordonatorul de credite, cu încadrarea în cheltuielile de personal aprobate în bugetele de venituri și cheltuieli aprobate,

(3) Modalitatea de decontare a cheltuielilor privind naveta personalului plătit din fonduri publice se stabilește prin norme metodologice aprobate prin hotărâre a Guvernului, lă propunerea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației.

Art. II. Prezenta lege intră în vigoare la data de 1.01.2024."

De asemenea, într-o cauză similară, instanța de judecată, Tribunalul Sibiu, a admis acțiunea formulată de Instituția Prefectului - Județul Sibiu în contradictoriu cu pârâțul Consiliul local al Comunei Vurpăr, în dosarul nr. 431/85/2023.

În drept au fost invocate dispozițiile art.138 alin. (4) și (5) din Constituție, art. 14 alin. (2) - (4) din Legea nr.273/2006 privind finanțele publice locale, dar și a prevederilor HG nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice, a prevederilor art. 129 alin.3 lit. c din O.U.G. nr. 57/2019, coroborate cu prevederile art. 11 din Legea - cadru nr. 153/2017, a prevederilor art. 80, art. 81, art. 82 din Legea nr. 24/2000, privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, cu modificări și republicări; art. 194 și următoarele Cod procedură civilă; art. 1 alin.8, art. 11 alin.3 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

În probatiune s-au anexat următoarele: Adresa nr. 266 din 10.01.2023 a Primăriei Comunei Roșia prin care s-a transmis HCL nr. 89/2022, înregistrată sub nr. 699 din 11.01.2023 la Instituția Prefectului - Județul Sibiu; HCL nr. 89/2022 împreună cu documentația care a stat la baza adoptării acesteia; Adresa nr. 919 din 2.04.2021 a Curții de Conturi a României; copie soluție, dosar nr. 431 /85/2023 al Tribunalului Sibiu;

Paratul, Consiliul Local al Comunei Roșia, a formulat în termen legal întâmpinare prin care a solicitat să se dispună respingerea acțiunii privind anularea HCL 89/20.12.2022 a Consiliului Local Roșia.

În motivare s-a aratat că o primă critică adusă HCL 89/2022 este aceea că acordarea facilităților nu are corespondent în prevederile bugetare adoptată de pârâtă pentru anul 2023, încălcându-se astfel prevederile Legii 273/2006.

Susținerea este lipsită de temei faptic atâta timp cât prin HCL nr. 3/2023 a Comunei Roșia privind aprobarea bugetului local pe anul 2023 în anexa 1 la Titlul 20 „Bunuri și Serv/c/r la art. 20.01.07 este prevăzută alocarea bugetară pentru cheltuielile de transport care urmau să se efectueze în aplicarea HCL 89/2022.

Motivul de nelegalitate invocat de către reclamant că nu există un act normativ care să reglementeze acordarea acestor facilități personalului angajat în administrația publică locală nu poate fi reținut.

Astfel, reclamantul a susținut că Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, nu prevede decontarea de la bugetul local a cheltuielilor de transport de la domiciliu și retur pentru persoanele care domiciliază pe raza altor localități din afara ariei teritoriale.

Analizând acest motiv, apreciază însă că lipsa prevederii unei asemenea posibilități de decontare nu echivalează cu interzicerea acesteia.

Atribuțiile acordate consiliului local prin dispozițiile art. 129 din OUG nr. 57/2019 - Codul administrativ reprezintă o consacrare a principiului autonomiei locale. Astfel, consiliul local, în calitate de autoritate deliberativă „are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale”, așa cum prevede art. 129 alin.1 din OUG nr. 57/2019

Mai mult, legiuitorul acordă în mod expres consiliului local prerogativa de a acorda sporuri și facilități, prin dispozițiile art. 129 alin. 12 din OUG nr. 57/2019:

„Consiliul local hotărăște acordarea unor sporuri și a altor facilități, potrivit legii, personalului angajat în cadrul aparatului de specialitate al primarului și serviciilor publice de interes local/”

Autorității deliberative locale îi aparține atributul de a aprecia asupra necesității și oportunității acordării acestei facilități, așa cum prevăd dispozițiile art. 240 alin. 2 din OUG nr. 57/2019, astfel încât sunt pertinente susținerile din Referatul înregistrat sub nr. 93/14.12.2022 conform căruia sumele aferente cheltuielilor de transport efectuate de personalul angajat se impun a fi acordate având în vedere dificultatea pe care o întâmpină unitatea administrativ teritoriale de a-și asigura personalul de specialitate.

Trebuie reamintit faptul că salariile din administrația publică nu au fost stabilite prin anexele Legii nr. 153/2017, legiuitorul procedând față de vechile legi ale salarizării la o nouă abordare, în sensul că a lăsat la dispoziția consiliilor locale să hotărască cu privire la cuantumul salariilor personalului angajat în aparatul propriu.

De asemenea, art. 129 alin. 12 din OUG nr. 57/2019 prevede posibilitatea ca autoritatea deliberativă să acorde și unele sporuri și alte facilități iar în categoria celor din urmă pot fi încadrate și sumele aferente cheltuielilor de transport efectuate de personalul angajat, având în vedere dificultatea pe care o întâmpină o parte din unitățile administrativ teritoriale de a-și asigura angajați specialiști în domeniul administrației publice locale și de a-i păstra la locul de muncă, mai ales în mediul rural.

La art. 6 din Legea nr. 153/2017 este consacrat principiul legalității în sensul că „drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forța legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege” iar art. 11 alin. 1 face referire tocmai la faptul că salariile funcționarilor publici și personalului contractual din cadrul familiei ocupaționale "Administrație" din aparatul propriu al consiliilor județene, primării și consilii locale, din instituțiile și serviciile publice de interes local și județean din subordinea acestora se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului Local al Municipiului București.

Stabilirea drepturilor de natură salarială personalului din administrația locală reprezintă o situație de excepție a principiului legalității prevăzut de Legea nr. 153/2017. Cu alte cuvinte, legea conferă dreptul autorității locale ca printr-o hotărâre proprie să stabilească drepturi de natură salarială personalului propriu fără a fi necesar ca acestea să fie expres prevăzute în normele juridice de forța legii, dar cu condiția încadrării în limitele minime și maxime prevăzute de lege.

În aceste condiții, este respectată și teza finală a art. 129 alin. 12 din OUG nr. 57/2019 respectiv ca facilitățile aprobate să fie adoptate „potrivit legii”.

La adoptarea hotărârii de consiliu local contestată în cauză, autoritatea publică locală s-a prevalat de autonomia locală, definită de art. 5 lit. j din

Codul administrativ ca fiind „dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale la nivelul cărora sunt alese, treburile publice, în condițiile legii”.

Limitele autonomiei locale a autorităților administrației publice locale sunt stabilite de art. 84 alin. 3 din Codul administrativ. Astfel, autonomia locală, pe de o parte, este numai administrativă și financiară, iar, pe de altă parte, aceasta trebuie exercitată pe baza și în limitele prevăzute de lege.

Prin urmare, autonomia locală privește, inclusiv, gestionarea resurselor care, potrivit legii, aparțin comunei (art. 84 alin. 4 din Codul administrativ), însă măsurile adoptate cu privire la resursele financiare de care dispun autoritățile administrației publice locale „trebuie să fie corelate cu competența și atribuțiile prevăzute de lege” (art. 87 alin. 2 din Codul administrativ).

În materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, la momentul adoptării Hotărârii nr. 103/2022, era în vigoare Legea-cadru nr. 153/2017, act normativ care este aplicabil și personalului din autoritățile administrației publice locale (art. 2 alin. 1 lit. a din lege).

Sistemul de salarizare instituit prin Legea-cadru nr. 153/2017 are la bază, printre altele, principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forța legii (art. 6 lit. a din lege). De la regula stabilirii prin norme juridice de forța legii a drepturilor de natură salarială, art. 6 lit. a din legea-cadru a exceptat drepturile de natură salarială stabilite prin hotărârile prevăzute de art. 11 alin. 1 din același act normativ, recunoscând astfel autorităților publice locale competența de reglementare a acestor drepturi. Cu toate acestea, competența autorităților publice locale de reglementare în materia

drepturilor de natură salarială nu este una absolută, legiuitorul impunând autorităților publice locale obligația de „încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege”.

În limitele de competență stabilite prin dispozițiile legale mai sus indicate, consiliul local are o marjă proprie de apreciere, putând adopta hotărâri privind acordarea oricăror facilități de natură salarială, în condițiile încadrării în limitele impuse de art. 11 alin. 4 din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv ca nivelul veniturilor salariale să fie stabilit, „fără a depăși nivelul indemnizației lunare a funcției de viceprimar” (corespunzător nivelului de organizare: comună, oraș, municipiu, sectoarele municipiului București, primăria generală a municipiului București), precum și cu „încadrarea în cheltuielile de personal aprobate în bugetele de venituri și cheltuieli”.

În aceste condiții, nu pot fi reținute susținerile reclamantului privind nelegalitatea hotărârii de consiliu local prin care au fost adoptate facilitățile constând în decontarea cheltuielilor de transport de la și la locul de muncă pentru personalul angajat în cadrul UAT Roșia, câtă vreme nu există o normă legală care să interzică adoptarea unor astfel de facilități la nivel local și măsura adoptată se încadrează în marja de apreciere a autorității publice locale.

Astfel de hotărâri au mai fost adoptate și de alte consilii locale din țară unele dintre acestea fiind atacate la instanța de contencios administrativ care a statuat în mod definitiv asupra legalității acestora, altele fiind validate în procedura tutelei administrative exercitată de prefect.

În drept se invocă prevederile legale precizate în cuprinsul întâmpinării.

În probațiune: solicită administrarea probei cu înscrisurile aferente emiterii hotărârii atacate și aflate la dosarul cauzei, precum și HCL Roșia nr. 2/2023 anexate prezentei întâmpinări.

Reclamanta a formulat în termen legal și RĂSPUNS LA ÎNTÂMPINARE prin care a solicitat respingerea apărărilor formulate pe fondul cauzei, ca neîntemeiate.

Sub un prim aspect, pârâtul susține (pct.3 și 4 din întâmpinare) că HCL 89/2022 respectă prevederile art. 138 alin. 4 din Constituție și cele ale art. 14 alin. 2-4 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, deoarece sursa de finanțare este prevăzută prin HCL nr. 3/2023.

Consideră că, această apărare a pârâtului nu este întemeiată, deoarece temeiurile juridice invocate în preambul și care au stat la baza HCL nr. 89/2022 nu s-au întemeiat pe HCL nr. 3/2023. În plus, nici nu era posibilă alocarea bugetară pentru cheltuielile de transport prevăzute prin HCL nr. 89/2022, cum se susține în întâmpinare, deoarece, în mod evident, HCL nr. 3/2023 este ulterioară HCL nr. 89/2022.

Temeiurile juridice invocate în preambulul HCL nr. 89/2022 pentru acordarea acestor facilități au fost întemeiate pe autonomia locală, normele de tehnică legislativă și punctul de vedere al Curții de Conturi a României și nu conțin referiri la sursa de finanțare.

Așa cum s-a arătat și în acțiune, prin raportare la prevederile art. 138 alin.4 din Constituție și prevederile art. 14 alin. (2) - (4) din Legea nr.273/2006, rezultă că, aprobarea și decontarea acestor cheltuieli, este supusă unei duble condiționări, respectiv să fie prevăzute în bugete și să existe surse de finanțare.

Prin urmare, la data adoptării HCL nr. 89/2022 aceste cheltuieli nu au fost prevăzute în buget și nu au avut surse de finanțare, motiv pentru care consideră că, hotărârea atacată a încălcat prevederile menționate mai sus.

Sub al doilea aspect, pârâtul susține în esență(pct. 5-12 din întâmpinare) că, HCL nr. 89/2022 a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 129 alin.1, 12 din OUG nr. 57/2019, privind autonomia locală a autorităților administrației publice locale și că, lipsa unei prevederi legale pentru decontarea acestora, nu echivalează cu interzicerea acestor decontări și în plus, se încadrează în marja de apreciere a autorității publice locale.

Sub același aspect a arătat că, legiuitorul a acordat expres Consiliului local această prerogativă de acordare a sporurilor și facilităților, fiind atributul autorității deliberative să aprecieze necesitatea și oportunitatea lor, deoarece autonomia locală este nu numai

administrativă, dar și financiară. Ori, câtă vreme nu există o normă legală care să interzică adoptarea unor astfel de facilități la nivel local, marja de apreciere a autorității publice locale permite acordarea acestora.

Considerăm că, această apărare a pârâtului nu este întemeiată, iar dispozițiile art. 129 din OUG nr. 57/2019 și dispozițiile din materia salarizării, invocate, nu au semnificația dată de acesta.

Astfel, potrivit art. 129 alin. 12 din OUG nr. 57/2019, una din atribuțiile consiliului local o constituie acordarea unor sporuri și altor facilități, potrivit legii personalului angajat în cadrul aparatului de specialitate al primarului și serviciilor publice de interes local.

Prin urmare, din aceste prevederi legale rezultă limitele autonomiei locale în baza căreia este posibilă acordarea facilităților și anume acordarea facilităților este condiționată de respectarea legii, deoarece dreptul Consiliului local, reglementat prin art. 129 alin.12 din OUG nr. 57/2019 de a decide în acest domeniu este recunoscut numai dacă acordarea unor sporuri și a altor facilități, se realizează potrivit legii.

Așadar, nu se contestă faptul că, autoritățile locale au într-adevăr libertatea de a decide asupra acordării de sporuri sau facilități personalului angajat în cadrul aparatului de specialitate al primarului și serviciilor publice de interes local, însă numai în limitele legii, iar atunci când se depășesc aceste limite suntem în prezența unui exces de putere.

În mod judicios, Curtea Constituțională a afirmat constant faptul că, acest principiu al autonomiei locale nu presupune o totală independență și o competență exclusivă a autorităților publice din unitățile administrativ-teritoriale, care sunt în continuare obligate să se supună reglementărilor generale, valabile pe întreg teritoriul țării și dispozițiilor (egale adoptate, întrucât cadrul legal este general obligatoriu).

Așa cum a arătat și în acțiune, consideră că, actele administrative ale autorităților administrației publice locale se adoptă pentru reglementarea unor activități de interes local, în limitele stabilite prin Constituție și prin lege și numai în domeniile în care acestea au atribuții legale, iar la elaborarea proiectelor de hotărâri se va avea în vedere caracterul lor de acte subordonate legilor, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului și altor acte de nivel superior. Reglementările cuprinse în hotărârile consiliilor locale nu pot contraveni Constituției României și reglementărilor din actele normative de nivel superior.

În consecință, autoritățile publice administrative pot acționa numai în temeiul și în vederea executării legii și pot exercita numai acele atribuții care sunt date expres în sarcina lor prin Constituție sau prin lege.

În același sens sunt și prevederile art. 3-4 din Carta Europeană a autonomiei locale, ratificată prin Legea nr. 199/1997, care statuează că:

„Prin autonomie locală se înțelege dreptul și capacitatea efectivă ale autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în cadrul fiecărui, în nume propriu și în interesul populației locale, o parte importantă a treburilor publice...”

Așa fiind, consideră că, atâta vreme cât decontarea cheltuielilor de transport de la domiciliu/reședință la serviciu și retur nu este reglementată prin lege, Consiliul Local nu poate deveni legiuitor și nu se poate prevala de principiul autonomiei locale pentru a justifica acordarea unor sume neprevăzute de lege.

Aceasta deoarece, unde legea nu prevede, nici personal nu putem adăuga prevederi, pe cale de interpretare, așa încât, facilitatea constând în decontarea cheltuielilor de transport de la domiciliu la serviciu și retur pentru funcționarii publici și personalul contractual angajat în cadrul U.A.T. Roșia, adoptată prin HCL nr. 89/2022, este nelegală.

O dovadă suplimentară a faptului că, acordarea acestor facilități nu este legală rezultă și din împrejurarea că, există în prezent Legea nr. 177/ din 22.06. 2023, publicată în Monitorul oficial nr. 567 din 23.06.2023, pentru completarea Legii cadru nr. 153/2017, privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, care prevede introducerea unui articol pentru decontarea acestor cheltuieli, lege ce intră în vigoare începând cu 1.01.2024.

Legea are următorul cuprins:

„Art I- Legea nr.15312017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.492 din 28 iunie 2017,cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

3. La Capitolul II, Secțiunea 1, după articolul 11, se introduce un articol nou articolul 111 care va avea următorul cuprins:

Art.11 1 (1) Pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul familiei ocupaționale «Administrație» din aparatul propriu al primăriei și consilii locale din mediul rural, din instituțiile și serviciile publice de interes local din subordinea acestora, posibilitatea decontării contravalorii cheltuielilor de deplasare pentru transportul între localitatea în care angajații își au domiciliul și localitatea unde se află locul de muncă al acestora se stabilește prin hotărâre a consiliului local.

(2) Stabilirea contravalorilor cheltuielilor de deplasare alin. (1) se realizează de către ordonatorul de credite, cu încadrarea în cheltuielile de personal aprobate în bugetele de venituri și cheltuieli aprobate,,.

(3) Modalitatea de decontare a cheltuielilor privind naveta personalului plătit din fonduri publice se stabilește prin norme metodologice aprobate prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației.

Art. II. Prezenta lege intră în vigoare la data de 1.01.2024.

Sub al treilea aspect, pârâtul susține (pct. 13 din întâmpinare) că, astfel de hotărâri au mai fost adoptate și de alte consilii locale din țară, unele dintre acestea fiind atacate la instanța de contencios administrativ, care a statuat în mod definitiv asupra legalității acestora, altele fiind validate în procedura tutelei administrative exercitată de prefect.

Consideră că, aceste apărări nu sunt întemeiate și se impune a fi respinse, deoarece cheltuielile de transport ale salariaților primăriei de la domiciliu la serviciu și retur, nu fac parte din categoria cheltuielilor de transport pe care autoritățile și instituțiile publice le pot deconta din bugetul local.

În plus, referitor la jurisprudența instanțelor de judecată, arătăm că, într-o cauză similară, instanța de judecată, Tribunalul Sibiu, a admis acțiunea formulată de Instituția Prefectului - Județul Sibiu în contradictoriu cu pârâtul Consiliul local al Comunei Vurpăr; dosar nr. 431/85/2023.

De asemenea, indică exemplificativ și sentința nr 6195 din data 07.11.2017 a Tribunalului Cluj, secția contencios administrativ și fiscal, pe care o anexează prezentului răspuns la întâmpinare, pronunțată într-o cauză cu obiect similar, în care s-a admis acțiunea Instituției Prefectului și s-a anulat HCL de aprobare a decontării contravalorii cheltuielilor cu transportul salariaților primăriei de la domiciliu la serviciu și retur.

Instanța a reținut în respectivul dosar că, printre drepturile prevăzute pentru funcționarii publici și personalul contractual nu se numără și dreptul de a li se achita contravaloarea transportului de la domiciliul la locul de muncă și retur.

Instanța a mai reținut că, personalul autorităților și instituțiilor publice are dreptul la decontarea cheltuielilor de transport dus-întors, doar în situația în care este detașat sau delegat, astfel cum prevede art. 13 din HG nr. 1860/2006 și câtă vreme, personalului angajat din cadrul primăriilor legiuitorul nu a intenționat să-i acorde decontarea cheltuielilor de transport dus-întors de la domiciliul lor la sediul primăriei, a reglementa acest drept prin hotărâre de consiliu local este nelegal, deoarece, cheltuielile bugetare au destinație precisă și limitată și sunt determinate de autorizările conținute în legi speciale și în legile bugetare anuale și nici o cheltuială nu poate fi înscrisă în bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2) și nici nu poate fi angajată și efectuată din aceste bugete, dacă nu există baza legală pentru respectiva cheltuială.

Instanța de judecată a mai reținut că, art. 14 din Legea nr. 273/2006, care are ca și denumire marginală - „Reguli bugetare stabilește anumite reguli în cadrul cărora trebuie stabilit bugetul local; nicio cheltuială nu poate fi înscrisă și angajată din aceste bugete, dacă nu există o bază legală. Faptul că art. 16 lit. b) din Anexa 2, Cap. II Din Legea nr. 273/2006 face trimitere la „alte cheltuieli în domeniul transporturilor”, nu semnifică altceva decât faptul

că pe lângă cheltuielile de la lit. a) din același punct (transport rutier, drumuri și poduri, transport în comun, străzi), mai pot fi incluse și alte cheltuieli în domeniul transporturilor, dar care sunt reglementate în alte legi speciale.

De asemenea, instanța a mai reținut că, dacă legiuitorul ar fi dorit să acorde acestei categorii de personal drept de decontare a cheltuielilor de transport la și de la serviciu, acest drept ar fi fost reglementat în mod special, ca și în cazul cadrelor didactice, respectiv a funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor.

Astfel, în cazul cadrelor didactice, decontarea cheltuielilor de transport este expres reglementată de art. 105 alin. 2 lit. f) din Legea nr. 1/2011, respectiv HG nr. 569/2016, iar în cazul funcționarilor publici cu statut special, decontarea cheltuielilor de transport este reglementată prin art. 36 lit. k) din Legea nr. 293/2004.

Instanța a mai reținut că, nici susținerea potrivit căreia, Legea nr. 188/1999 respectiv Legea nr. 53/2003 nu au caracter limitativ al drepturilor enumerate, ci din contra, stipulează în mod expres la lit. n) - alte drepturi prevăzute de lege, nu poate să schimbe raționamentul dedus mai sus. După cum rezultă din textul invocat de către părâtă, salariații au dreptul, pe lângă drepturile prevăzute de art. 24-42 din Legea nr. 188/1999, respectiv art. 39 din Legea nr. 53/2003 și de alte drepturi prevăzute de lege. Or, în cazul personalului primăriilor, acest drept nu este prevăzut de lege.

Pentru toate aceste argumente anterior prezentate, consideră că, susținerile din întâmpinare nu sunt întemeiate și se impune a fi respinse și solicita să se admită acțiunea, așa cum a fost formulată și să se dispună anularea HCL nr. 89/2022 adoptată de Consiliul Local al Comunei Roșia, ca fiind nelegală.

În cauza instanța a încuviințat și administrat proba cu înscrisuri, respectiv actele depuse de parti la dosar.

Analizand actele si lucrarile dosarului instanta retine urmatoarele:

Prin Hotărârea Consiliului Local al comunei Rosia nr. 89 din 20.12.2022, s-a hotarat acordarea unor facilități personalului angajat în cadrul UAT comuna Rosia constand în decontarea de la bugetul local a cheltuielilor de transport de la domiciliu și retur pentru persoanele care sunt domiciliat pe raza altor localitati din afara ariei teritoriale a Comunei Rosia.

Ca urmare a efectuării controlului de legalitate Prefectul Județului Sibiu a apreciat că este nelegală Hotărârea Consiliului Local al Comunei Rosia, motiv pentru care a fost formulată procedura prealabilă nr. 12393/23.06.2023 prin care s-au arătat motivele de nelegalitate și s-a solicitat reanalizarea hotărârii în sensul revocării acesteia.

Cum hotararea nu a fost revocata de catre parat, s-a formulat prezenta actiune.

Analizand hotararea atacata raportat la motivele de nelegalitate invocate instanta retine ca din preambulul Hotărârii nr. 89/2022, rezultă că, la adoptarea acesteia, au fost avute în vedere prevederile art.129 alin.12 din OUG nr.57/2019 –privind Codul Administrativ precum și prevederile legii nr.273/2006, privind finanțele publice locale

Potrivit art.129 alin.12 din OUG nr.57/2019 –privind Codul Administrativ: Consiliul local hotărăște acordarea unor sporuri și a altor facilități, potrivit legii, personalului angajat în cadrul aparatului de specialitate al primarului și serviciilor publice de interes local.

În speță, reclamantul susține, în esență, că HCL nr. 89/2022 este nelegală întrucât a fost adoptată cu nerespectarea actelor normative de nivel superior în aplicarea cărora a fost emisă și că nu poate fi considerată o facilitate acordată de consiliul local decontarea cheltuielilor de transport de la domiciliu la serviciu și de la serviciu la domiciliu pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul Primăriei Comunei Rosia județul Sibiu, cât timp nu există bază legală pentru aceasta.

Cu privire la acest motiv invocat de catre reclamant, instanta reține în primul rând că decontarea cheltuielilor de transport *se poate încadra în noțiunea de facilități*, așa cum rezultă din dispozițiile art. 129 alin. (12).

Codul administrativ nu oferă o definiție legală strictă a termenului de facilități acordate personalului din cadrul primăriei sau serviciilor publice de interes local. Astfel, se

observă intenția legiuitorului de a conferi autorităților publice locale puterea de apreciere și oportunitate în acordarea unor astfel de facilități, inclusiv determinarea concretă a formei prin care vor fi acordate beneficiile respective funcționarilor publici sau contractuali. Apoi, este important de menționat că, spre deosebire de veniturile obținute de o persoană fizică rezidentă sau nerezidentă care desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă sau a unui raport de serviciu, veniturile acordate/decontate pentru acoperirea cheltuielilor de transport necesare îndeplinirii funcției și atribuțiilor publice sunt exceptate de la plata impozitului pe venit conform art. 76 alin. (4) lit. g) din Codul Fiscal. Aceasta face o distincție între veniturile obținute ca urmare a unei contraprestații, care sunt supuse impozitului pe venit, și sumele acordate/decontate pentru acoperirea cheltuielilor de transport necesare desfășurării activității în conformitate cu fișa postului.

În al doilea rând, instanța mai reține că deși Legea nr. 153/2013 care reglementează salarizarea personalului bugetar nu prevede în mod expres că personalul angajat în administrația publică beneficiază de decontarea transportului, totuși acordarea acestei facilități nu este interzisă.

În acest sens, trebuie reamintit faptul că salariile din administrația publică nu au fost stabilite prin anexele Legii nr. 153/2017, legiuitorul procedând față de vechile legi ale salarizării la o nouă abordare, în sensul că a lăsat la dispoziția consiliilor locale să hotărască cu privire la cuantumul salariilor personalului angajat în aparatul propriu.

De asemenea, art. 129 alin. 12 din OUG nr. 57/2019 prevede posibilitatea ca autoritatea deliberativă să acorde și unele sporuri și **alte facilități**, iar în categoria celor din urmă pot fi încadrate și sumele aferente cheltuielilor de transport efectuate de personalul angajat, având în vedere dificultatea pe care o întâmpină o parte din unitățile administrativ teritoriale de a-și asigura angajați specialiști în domeniul administrației publice locale și de a-i păstra la locul de muncă, mai ales în mediul rural.

Mai mult, la art. 6 din Legea nr. 153/2017 este consacrat principiul legalității în sensul că „drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forța legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege” iar art. 11 alin. 1 face referire tocmai la faptul că salariile funcționarilor publici și personalului contractual din cadrul familiei ocupaționale "Administrație" din aparatul propriu al consiliilor județene, primării și consilii locale, din instituțiile și serviciile publice de interes local și județean din subordinea acestora se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București.

Așadar, instanța reține ca stabilirea drepturilor de natură salarială personalului din administrația locală reprezintă o situație de excepție a principiului legalității prevăzut de Legea nr. 153/2017. Cu alte cuvinte, legea conferă dreptul autorității locale ca printr-o hotărâre proprie să stabilească drepturi de natură salarială personalului propriu fără a fi necesar ca acestea să fie expres prevăzute în normele juridice de forța legii, dar cu condiția încadrării în limitele minime și maxime prevăzute de lege.

În aceste condiții, rezulta ca este respectată teza finală a art. 129 alin. 12 din OUG nr. 57/2019 respectiv ca facilitățile aprobate să fie adoptate **„potrivit legii”**.

Cu toate acestea instanța reține ca prin adoptarea hotărârii de consiliu local nu s-au respectat dispozițiile legale privind finanțele publice din moment ce suma necesară pentru decontarea cheltuielilor de transport nu era prevăzută în bugetul anului 2023 la momentul emiterii hotărârii contestate.

Art. 138 alin.(4) din Constituție prevede:

Bugetele locale se elaborează, se aprobă și se execută în condițiile legii, iar alin.5 reglementează, în mod expres, că: Nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare.

Prin urmare, faptul că, bugetele locale se aprobă conform legii și că, orice cheltuială bugetară trebuie angajată numai dacă are prevederi bugetare și surse de finanțare, reprezintă garanție de nivel constituțional.

La rândul său art. 14 alin. (2) - (4) din Legea nr.273/2006, privind finanțele publice locale, reglementează imperativ următoarele: cheltuielile bugetare au destinație precisă și limitată și sunt determinate de autorizările conținute în legi speciale și în legile bugetare anuale; nici o cheltuială nu poate fi înscrisă în bugetele prevăzute la art 1 alin. (2) și nici nu poate fi angajată și efectuată din aceste bugete, dacă nu există baza legală pentru respectiva cheltuială și nici o cheltuială din fonduri publice nu poate fi angajată, ordonanțată și plătită, dacă nu este aprobată potrivit legii și dacă nu are prevederi bugetare și surse de finanțare.

Prin raportare la prevederile legale anterior menționate, rezultă că, aprobarea și decontarea acestor cheltuieli, este supusă unei duble condiționări, respectiv să fie prevăzute în bugete și să existe surse de finanțare.

Prin urmare, cum HCL 3/2023 a fost adoptată ulterior adoptării HCL 89/2022, instanța reține ca la data adoptării HCL nr. 89/2022 aceste cheltuieli nu au fost prevăzute în buget și nu au avut surse de finanțare, motiv pentru care au fost într-adevăr încălcate prevederile art. 138 alin.4 din Constituție și prevederile art. 14 alin. (2) - (4) din Legea nr.273/2006, privind finanțele publice locale.

În consecință, față de cele arătate mai sus instanța reține ca HCL 89/2022 a fost nelegal emisă, astfel încât urmează să admită acțiunea și să dispună anulare HCL al Comunei Rosia nr. 89/20.12.2022.

Cum reclamantul nu a solicitat, nu se vor acorda cheltuieli de judecată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE

Admite acțiunea în contencios administrativ formulată de **reclamantul Prefectul Județului Sibiu**, cu sediul în Sibiu, str. Andrei Șaguna, nr. 10, jud. Sibiu, în contradictoriu cu **pârâtul Consiliul Local al Comunei Rosia** cu sediul ales în Sibiu, ... la Cabinet de avocat .. și, în consecință, anulează HCL al Comunei Rosia nr. 89/20.12.2022.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Recursul se depune la Tribunalul Sibiu, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată azi, 28.02.2024 prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

PREȘEDINTE :..

Grefier : ...

